

Mijnheer Christiaensen
Beste Sirik, Marie, Jef, Britt en Vincent
Geachte aanwezigen

Hier staan nu en om deze gelegenheid is vreemd en, zoals Sirik terecht heel vaak zegde: onwezenlijk.

Toen Marie vroeg enkele professionele hoogtepunten op te sommen van Inez, vlogen de afgelopen vijf jaar als een film voor mijn ogen. Hoogtepunten? Alles. Dieptepunten: geen.

Misschien zoniet zeker één overweldigend hoogtepunt: camera's en zoeklichten. Dàt was voor Inez een hoogtepunt. dan werden alle registers opengegooid. Zonbank, nieuw kleedje en de onvermijdelijke, niet weg te denken: schoenen. Die camera's kwamen nu Woestijnvis Inez voor eeuwig heeft vastgelegd in de nieuwe reeks "De Rechtbank" die in januari 2024 zal worden uitgezonden.

Onze eerste ontmoeting was op 9 januari 2018. Carl De Muck was nog werkend rechter en ik mocht een zitting bijwonen om de sfeer op te snuiven, wat vrijwel onmiddellijk gebeurde. Een dame helemaal in zwart met hoge hakken begroette me. Ik was meteen overweldigd, niet zo zeer door haar postuur, ze was klein, dan wel door haar nimmer aflatende drukte en luide stem, nadien verklaard door, en ik citeer: een lichte vorm van hardhoorigheid. U weet wel: "ja seg, ik ben een beetje doof". Daar moesten we het mee doen. De luide stem bleef.

Wist ik veel op dat ogenblik dat dit het begin zou zijn van een - en woorden schieten tekort - fantastische werkrelatie en vriendschap.

Wat intrinsiek, boven de luide stem en die zalige bulderende lach, opviel was haar sprankelende persoonlijkheid, haar intelligentie en haar doorzettingsvermogen, soms verward met koppigheid, handelsmerk van het Vde.

Werken als er gewerkt moest worden en een lach als er gelachen kon worden. Zoals ze zelf zegde: "We hebben heel hard gewerkt en veel gelachen."

Als vrederechter was elk ogenblik met Inez werken een hoogtepunt. Als griffier dacht ze mee en bracht in de juridische cocktail altijd het zo noodzakelijke gezond verstand en pragmatisme.

Bij het nalezen van beraden kon ze, op haar onnavolgbare wijze, haar wenkbrauwen fronsen en het hoofd afwenden. Op de vraag: "wat er mis was" werd steevast geantwoord: "nikske, nikske maar....".
En meestal, zoniet altijd, boenk erop.

Ook in de omgang met haar collega's kan alleen maar een superlatief van collegialiteit worden gegeven. Nooit was iets "teveel", nooit werd "neen" gezegd. "Geef het moar aan de mamma menneke" was de meest gehoorde zin in de griffie van het Vijfde.

Ze leidde Manou, Pauline, Fouzia, Maja en Shari op met engelengeduld.

En als de gemoederen verhit raakten, altijd door een externe oorzaak, dan werd het wijsvingertje uitgestoken en kwam de indringende blik: "lief zijn hé".

Inez had het zeldzame vermogen om zelfs in de moeilijkste omstandigheden het hoofd erbij te houden en iedereen de moed te geven door te gaan. Haar collega Etelka Cornelis drukte het recent mooi als volgt uit:

"Ik werd altijd spontaan blij als ik ze hoorde aankomen in de gang. Dat was heel herkenbaar als ze hakken aanhad, dus meestal."

Bloem in het veld, harde werkster, eeuwige optimist, nooit iets teveel, die kwameisjes lach, hoge hakken, de luide stem, de bulderlach, de lichtjes in de ogen zijn maar enkele omschrijvingen en kenmerken die ik de laatste dagen opving, en die stuk voor stuk, Inez beschrijven zoals ze was.

Inez leek gelukkig met haar beroep als griffier en ambieerde - volgens mij - geen andere functie. Voorrang moest en zou gegeven worden aan haar Vijfde Kanton, waarvan ze zo lang de ziel was.

Een plaatsvervanger (Steven GIBENS) schreef mij over haar het volgende:

"Woorden zijn te beperkt om te beschrijven wat zij betekende voor het Vijfde Kanton.

Ik zal haar herinneren als een zeer deskundig griffier waarop men haast blindelings kon vertrouwen. Ze werkte zeer hard en efficiënt. In de omgang hield ze geen blad voor de mond, zei waar het op stond en hield vaak een spiegel voor. Ze was een baken voor de andere collega's.

Ik zal haar heel hard missen."

Dat vat onze gevoelens, die van "haar meisjes", de griffiers van het Vijfde en mij, perfect samen.

Rest mij nog een laatste maal "dag" te zeggen.

"Vaarwel mateke, slaap nu maar. Slapen zonder te dromen, zoals onzen Bert het zegde.

Merci mateke, merci voor alles"